

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1271/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К.бр.33/19 од 12.06.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 70/20 (2016) од 01.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К.бр.33/19 од 12.06.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 70/20 (2016) од 01.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.33/19 од 12.06.2020. године усвојен је захтев Основног јавног тужиоца у Великом Градишту Ктр.150/19 од 02.03.2019. године за опозивање условне осуде, па је окривљеном АА опозвана условна осуда која му је изречена правноснажном пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.174/16 од 05.04.2018. године и изречена му је казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 70/20 (2016) од 01.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића и потврђена је пресуда Основног суда у Великом Градишту К.бр.33/19 од 12.06.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Бојан Милосављевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Великом Градишту К.бр.33/19 од 12.06.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 70/20 (2016) од

01.09.2020. године или да преиначи наведене пресуде тако што ће одбити захтев Основног јавног тужиоца у Великом Градишту за опозив окривљеном условне осуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд опозивајући окривљеном условну осуду која му је изречена правноснажном пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.174/16 од 05.04.2018. године повредио одредбу члана 70. став 2. КЗ, обзиром да у конкретном случају није било законских услова за опозивање условне осуде окривљеном због неиспуњења одређених обавеза. Наиме, како је окривљеном пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.174/16 од 05.04.2018. године, која је потврђивањем од стране Вишег суда у Пожаревцу постала правноснажна дана 11.09.2018. године, изречена јединствена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци чије је извршење одложено под условом да окривљени у року (време проверавања) од 2 (две) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и под посебним - специјалним условом да у року од 6 месеци од дана правноснажности пресуде исплати доспеле обавезе за издржавање, то је рок од 6 месеци као специјални услов одређен првостепеном пресудом истекао дана 11.03.2019. године, док је додатни рок од једне године за опозивање условне осуде предвиђен у одредби члана 70. став 2. КЗ, а везано за неиспуњење у остављеном року одређених обавеза, по ставу браниоца, протекао дана 11.03.2020. године, због чега је побијана правноснажна пресуда којом је окривљеном опозвана наведена условна осуда донета након протекла законског рока за њено опозивање.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића били су предмет разматрања Вишег суда у Пожаревцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Великом Градишту К.бр.33/19 од 12.06.2020. године. Виши суд у Пожаревцу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 1 и 2 другостепене пресуде 1Кж1 70/20 (2016) од 01.09.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

И по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови у конкретном случају нису повредили одредбу члана 70. став 2. КЗ опозивањем окривљеном АА

условне осуде која му је изречена правноснажном пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.174/16 од 05.04.2018. године. Ово са разлога јер је окривљеном наведена условна осуда опозвана у свему у складу са одредбом члана 70. став 2. КЗ, а којом одредбом је потпуно јасно и прецизно прописан рок за опозивање условне осуде у случају неиспуњења неке од обавеза из члана 65. став 2. КЗ, односно јасно је прописано да ако осуђени у одређеном року у окриву времена проверавања не испуни неку обавезу из члана 65. став 2. КЗ, суд може, најдоцније у року од једне године од дана када је протекло време проверавања, одредити да се изврши утврђена казна у условној осуди. Међутим, бранилац окривљеног, иако у поднетом захтеву правилно цитира одредбу члана 70. став 2. КЗ, потпуно погрешно тумачи појам време проверавања, погрешно сматрајући да је то време, односно рок у коме окривљени треба да испуни доспелу обавезу за издржавање (рок од шест месеци од правноснажности пресуде), с тим што је у конкретном случају време проверавања две године од правноснажности пресуде, а како су то правилно закључили нижестепени судови.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић